

EN KONGELIG KANALISERING

Av Mona Helene Saastad
monahelenesaastad@yahoo.no

En dag i februar 2004 lot jeg meg noe nølende overtale til å bli med til Den engelske spirituelle kirken ikke langt fra der jeg bor i Spania. Et møte i denne kirken inneholder vanligvis en seanse med et medium som bringer hilsener fra "den andre siden", - fra kjente og kjære avdøde, - til de tilstedeværende. Jeg var ikke så opptatt av akkurat den type kontakt med "den andre siden", men lot meg likevel overtale da jeg fikk høre om dette møtets attraksjon; - et kjent engelsk medium som tegnet dem som kom til henne fra den andre siden.

Jeg selv hadde kanalisert siden jeg flyttet til Spania i 1998. Etter tre påkjørsler bakfra hadde jeg noen år tidligere måttet gi opp min jobb som kontorsjef ved Institutt og museum for antropologi ved Universitetet i Oslo der jeg også hadde studert, bl.a. mellomfag i antropologi.

Min egen kanalisering startet også ved at jeg motvillig lot meg overtale, den gangen, til å gå til en kvinne som kanaliserte. Dette var helt ukjent for meg og jeg hadde motforestillinger mot "noe slikt". Først da jeg fikk vite at mediet kom med budskap til oss fra våre guider, og jeg så husket at Margit Sandemo hadde uttalt en gang at vi alle har hjelpere som følger oss hele livet, sa jeg ja til å prøve. Kvinnen som anbefalte dette, var den samme som, seks år senere, i 2004, overtalte meg til å bli med i Den engelske spirituelle kirken. Hun var en av de første jeg møtte bare få timer etter at jeg kom til Spania, og i årene i mellom hadde vi bare sporadisk kontakt.

I dette første møtet med et medium som kanaliserte, ble det sagt ting som denne kvinnen ikke kunne vite om mitt liv, det var dessuten både kjærlig, humoristisk og oppmuntrende. Til slutt ble det sagt at "mange mennesker kan kanalisere hvis de vil det, og det kan du og." Dette

måtte jeg bare smile av, men mediet tok det på alvor og inviterte meg med til en liten samling med to andre som nettopp hadde fått samme beskjed og tilbød seg å instruere oss. Jeg møtte opp, og til min egen store forbauselse, og ikke minst, forskrekkelse, så fikk jeg det til med en gang.

Etter hvert, og på min oppfordring, presenterte "stemmen" seg som fra "Kristusenergiene". Noe slikt hadde jeg aldri hørt om, jeg trodde jeg kanaliserte fra en guide som hadde et vanlig navn, selv om jeg henvendte meg til "mine aller høyeste guider i det guddommelige lyset". Det hadde jeg lært av mediet

"Så kom hun helt ned til raden der jeg satt innerst og forsøkte å gjøre meg usynlig, holdt opp tegningen av et kvinneansikt og spurte om jeg kjente henne."

"Da kommer det andre mediet til og sier høyt og tydelig på en måte som liksom avgjør saken at "it is for her, it is for her"!"

som også ba meg lese en bok om kanalisering. Der ble det blant annet presisert at det var viktig å lære seg å skjelne mellom energiene. Det som kom skulle være positivt.

Min kontakt med Kristusenergiene varte i flere år. Jeg følte meg alltid oppløftet ved å være i kontakt med dem. Stoffet som kom var helt tydelig bare til meg, men noen av mine nærmeste hadde glede av å få opplest enkelte passasjer av mer generell karakter. I en periode kanaliserte jeg etter hvert også for andre, men syntes at ansvaret ble for stort og sluttet med det.

Da en ny "stemmeenergi" meldte seg etter noen år, var det ikke vanskelig for meg å ha tillit, for det var den samme kjærlige og muntre type energi, selv om den også var annerledes. Denne gangen var det "Broder Hanstensius" som meldte seg, kort tid etter at jeg begynte å "se" mennesker og mange hendelser fra en annen tid utenfor en liten by oppe i fjellene hvor jeg liker å oppholde meg. Han fortalte om en gruppe mennesker som levde der oppe på tolvhundretallet etter å ha flyktet til Spania p.g.a. sin religiøse tro. Han fortalte ganske inngående om deres religiøse praksis og hvordan den manifesterte seg i alle aspekter av deres måte å leve på eller være i verden på. Han kalte meg Louise og fortalte at bl.a. "jeg" hadde vært gruppens "healer" med store kunnskaper om medisinerplanter og annet.

Det ble flere håndskrevne bøker ut av denne kontakten. Det var til tider slit-somt fordi mye av stoffet var om temaer jeg aldri hadde hørt om, bl.a. om bruken av krystaller og det som jeg senere fikk bekreftet kalles hellig geometri. I perioder tvilte jeg på om jeg "hørte riktig" og tok litt avstand til det hele, jeg tok det med en "klype salt". Jeg hadde heller aldri hørt om en slik gruppe mennesker, og har det fortsatt ikke, men det er kanskje ikke så rart siden de, ifølge Hanstensius, "utadtil virket som en liten gruppe tilforlatelige bønder og vår religiøsitet og våre ritualer ble praktisert i det skjulte."

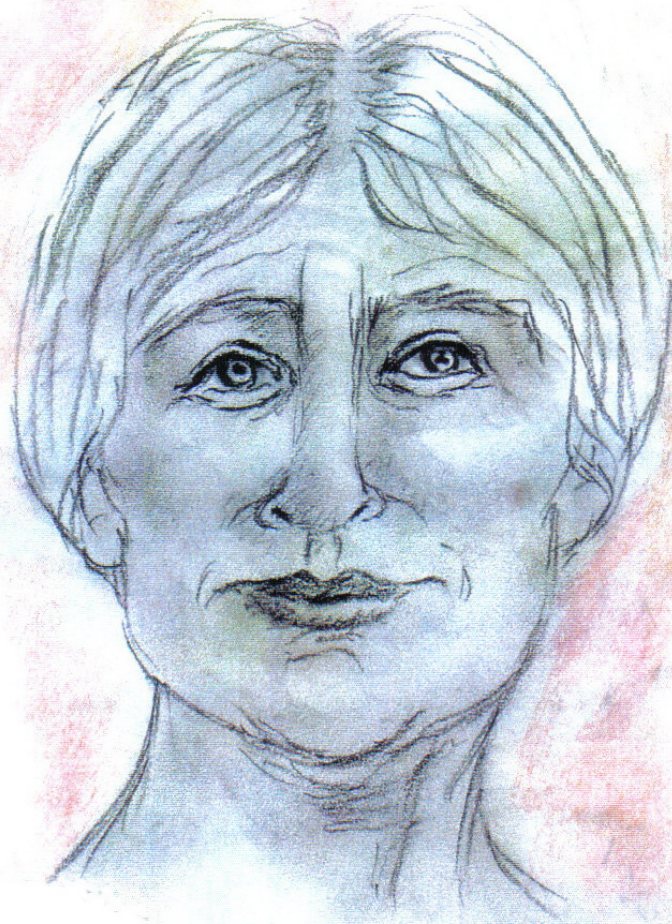
Dette var litt om min bakgrunn og den erfaringen jeg hadde fra dette feltet da jeg ble med på møtet i den engelske spirituelle kirken den dagen tidlig i februar 2004 der jeg "ble kontaktet" av avdøde Kronprinsesse Märtha.

Vi var ca. femti personer samlet i et stort rom, og så vidt jeg kunne se, kun fem-seks norske. Jeg ønsket verken oppmerksomhet eller hilsener, så jeg gjemte meg litt, tok plass langt bak og inntil veggen. Mediet som snakket

gikk rundt i salen og brakte hilsener fra kjente og kjære avdøde til noen av de tilstedeværende og mange ble rørt til tårer. Mediet som tegnet satt på et podium langt fremme og jeg kunne ikke se henne fra der jeg satt. Etter en stund reiste hun seg opp med en stor tegning i hånden og begynte å gå nedover midtgangen mens hun så seg rundt. Hun kom lenger og lenger ned i salen. Så kom hun helt ned til raden der jeg satt innerst og forsøkte å gjøre meg usynlig, holdt opp tegningen av et kvinneansikt og spurte om jeg kjente henne. Jeg følte meg beklemt og jeg fikk frysninger, og sa at jeg ble rørt av å se på ansiktet som hadde noe kjent ved seg. Det var alt jeg kunne svare. Mediet ga seg ikke, og leste så opp noen navn som var kommet til henne sammen med tegningen, men ingen av dem sa meg noe. Hun unnskyldte seg og sa at utenlandske navn kunne være vanskelige å ta ned for henne. Så leste hun opp "Norway" fra listen og jeg måtte si at jo, jeg var norsk. Hun unnskyldte seg videre med at hun ikke var flink til å tegne hår, kanskje var det noe som gjorde det vanskelig for meg å gjenkjenne henne? Det var svært vanskelig med all oppmerksomheten, jeg følte meg presset og kunne bare si at det var noe kjent. Mediet forteller videre at hun har tegnet med rosafarge rundt hodet fordi tegningen kom med masse kjærlighet til den som skulle ha den og at det var mulig at jeg hadde sett denne kvinnen på et foto som liten. Da kommer det andre mediet til og sier høyt og tydelig på en måte som liksom avgjør saken at "it is for her, it is for her"! Dermed fikk jeg tegningen overlevert i en plastlomme og inni lå den lille lappen med navnene. De øverste navnene på listen fant jeg senere ut var navnet på kronprinsesse Märthas svenske foreldre. Mediet som tegnet heter Gillian Machell. Jeg leste senere om henne på nettet at hennes liv var blitt totalt forandret etter en bilulykke.

Ganske forvirret gikk jeg hjem og hang tegningen opp i stuen. Etter noen dager visste jeg at det var noe galt med proporsjonene i ansiktet, men jeg kunne fortsatt ikke si hvem det var. Jeg skulle en tur til Norge i slutten av måneden og tenkte jeg skulle få hjelp der til å manipulere tegningen på data slik at om proporsjonene ble riktige, kunne det hjelpe meg å huske. Avstanden mellom øynene og munnen var for kort. Det var det første som slo meg.

I hodet gikk jeg gjennom alle fotografiene vi hadde hatt på piano og vegger

*Gillian Machell
2/04*

Foto: Kongehuset

Kronprinsesse Märtha

28. mars 1901 – 5. april 1954

Prinsesse av Sverige og Kronprinsesse av Norge. Datter av Prins Carl av Sverige og Prinsesse Ingeborg av Danmark. Gift med daværende Kronprins Olav i Oslo domkirke 21. mars 1929. Barn: Kong Harald, Prinsesse Ragnhild og Prinsesse Astrid. Gravlagt i Det kongelige mausoleum på Akershus slott i Oslo.

Kilde: www.kongehuset.no

hjemme. Jeg kunne ikke se dem for meg, men visste at det var ikke der jeg hadde sett fotoet av denne kvinnen.

Etter nesten to uker våknet jeg en morgen og visste hvem hun var. Det var Kronprinsesse Märtha!!

Jeg husket bildet som hang på soverommet hos mine besteforeldre. Den snille damen med de fine og litt rare bølgete krøllene på siden! Og så kom minnene om hvordan jeg hadde søkt trøst hos henne som liten, lenge før jeg fylte fem for da ble min bror født, og minnene om sammenkomstene hos mine besteforeldre med alle mine tanter og onkler, som var opptatt av sang og musikk. De sang og spilte piano på medbrakte instrumenter i den lille stuen. Det var veldig høyt og intenst. Jeg var det første barnebarnet og husker godt at jeg følte meg ensom og alene der sammen med dem i alt bråket. De enset meg ikke og

jeg gikk inn på soverommet til ”den snille damen på bildet”. Hun hadde så snille øyne, og jeg kunne stå foran henne på gulvet og bare stirre inn i øynene hennes og jeg ønsket så inderlig at hun kunne være der på ordentlig for meg. Jeg husket også at jeg ble redd en gang mens jeg sto og så på henne. Helt plutselig et øyeblikk opplevde jeg at jeg nesten opphørte eller ble borte ved at jeg ble trukket inn i øynene hennes. Etter det kan jeg huske at jeg stirret mye mer forsiktig på henne.

Det er vanskelig å beskrive alle følelsene som disse minnene brakte med seg og det faktum at nå hang hun her på veggen min i Spania etter å ha ”duknet opp” gjennom et medium som kom ens ærend fra England for denne ene seansen som jeg motvillig ble med på. Jeg var overveldet og følte en stor ydmykhet i forhold til et slikt såkalt sammen treff som for meg ikke kan forklares med annet enn en nesten ufattelig regi eller ledelse fra høyere hold.

Det hadde gjort det mye vanskeligere for meg å gå inn i en kommunikasjon med henne om hun hadde kommet direkte som ”en stemmeenergi” i hodet mitt og etter hvert presentert seg som Kronprinsesse Märtha. Til tross for omstendighetene omkring hennes henvendelse; - det at hun på en måte gjorde seg slik umake for å nå meg, så var det likevel ikke bare enkelt for meg å henvende meg til en forhenværende avdød kongelig høyhet, som hun var for meg, og fra vår tid og attpåtil fra Norge. Det gjorde det heller ikke lettere at hun tiltalte meg som ”elskede søster og sjelevenn” fra første gang vi ”snakket sammen”, den 29.2.04. Videre fortalte hun den samme dagen at vi hadde:

”et sterkt sjelelig felleskap nesten fra begynnelsen” og at ”vi i mange liv har utøvet våre kunnskaper og evner i embeder og posisjoner i forskjellige samfunn, grupper og kulturer. Det har alltid dreiet seg om Gud og vår evige reise og forbindelse med ham. Altså den usynlige og uforklarlige delen av vår eksistens, - og på individnivå; - den uforklarlige evnen til å nå ut fra en kropp på jordens bakke til uendelighetens billedbok over alt som er; har vært og som kommer; samt den vibrerende strengen som holder oss sammen med Gud og derved med alle, fordi Gud gjennom sine strenger er i alle. Gud har sin bolig i hver og en av oss som også har vår endelige og uendelige bolig i Gud. Slik viten og

erfaringer gjør en til et ydmykt redskap for Den Store Kjærlighets Vilje som vi alle er en del av. Uten å vite det og ofte uten å ville det. Men likevel.”

Jeg forsøkte å ”manne meg opp” og tenkte på Neale Donald Walsch. - I stor respekt for ham og uten sammenlikning for øvrig, - som tilsynelatende uanstrengt samtaler med Gud selv, så kan vel du, sa jeg til meg selv, snakke litt med Märtha, som hun alltid undertegnet med.

Etter litt tid gikk det lettere. Men det var heller ikke bare enkelt. Jeg la merke til at mitt ego ble en smule forstyrret, for å si det slik, av å være så til de grader på bølgelengde med en kongelig som hun fortsatt var for meg, og jeg begynte å føle meg både spesiell og litt utvalgt på en helt feil måte. Dette forsvant heldigvis etter en tid, og jeg fikk

”Märtha kom med et budskap om ansvar, fordeling og medmenneskelighet. Hennes tale var tydelig og til tider streng, med en stor underliggende omsorg og sterke religiøse undertoner. Hun var kritisk i til enkelte forhold ved vårt samfunn, til og med til kirken som institusjon.”

et mer avslappet forhold til det hele inntil det innimellom begynte å komme stoff som helt tydelig ikke bare var mellom oss og for meg. Det skremte meg at hun begynte å henvende seg ”til folket” og ”det norske folk”. Hele stilen eller formen endret seg når disse avsnittene kom. Jeg hadde en stund falt til ro i den tro at hun kom til meg som en hjelper og veileder, men forsto da at det var ikke bare derfor. Tanken på å skulle være en slags formidler for et budskap fra henne, skremte meg. Selv om jeg da var inneforstått med andre dimensjoner og virkeligheter, var jeg samtidig helt klar over hvilken verden vi lever i, hvor bl.a. kanalisering er noe kontroversielt. Ispedd en forhenværende kongelig avsender meget nær vår tid, kan det fort virke spekulativt. Jeg svingte mellom følelser av glede, sinne, redsel og ydmykhet over oppgaven jeg følte var i ferd med å bli lagt på mine skuldre.

Et stykke ut i mai 2004 var det slutt. Da hadde jeg skrevet noen timer nes-

ten hver morgen siden 29. februar, og jeg var sliten. Det var blitt til sammen over nitti sider. Jeg lukket pc-en og tok den med til Norge for sommeren. Der ville jeg gå gjennom stoffet og se hva som ble tilbake når jeg fjernet alt som var mer personlig og mellom henne og meg. Jeg håpet nesten at jeg i en forstand ville ”slippe unna” med at det ikke ville bli noe ut av det.

Det ble ca 45 sider som helt tydelig var ment for andre enn bare meg, - et budskap om ansvar, fordeling og medmenneskelighet. Hennes tale var tydelig og til tider streng, med en stor underliggende omsorg og sterke religiøse undertoner. Hun var kritisk i til enkelte forhold ved vårt samfunn, til og med til kirken som institusjon. Jeg hadde aldri fått ned noe som så tydelig relaterte seg så konkret til forhold i samtiden,- her med eksempler fra Norge.

Jeg så frem til å komme til Norge, til Gudbrandsdalen der jeg holder til om sommeren, og få en pause fra Märtha. Jeg tok med barnebarnet på markedene, som er i dalen om sommeren, for å fylle hodet med noe helt annet. Vi hadde akkurat kommet innenfor den første døren, og hva ser jeg? Vegger og bord er fylt med fotografier og alle slags varianter av skåler og tallerkener med bilde av Kronprinsesse Märtha! Og forklaringen var at i april det året var det 50 år siden hun døde, og nå var disse gjenstandene blitt så populære igjen, sa selgerne.

Jeg selv har kommet videre i prosessen. Å stå frem med dette og å stå for dette er ikke lenger skremmende. Jeg er ikke lenger redd for å bli latterliggjort. I august 2007 ble budskapet og jeg presentert i ”Mellom himmel og jord” på NRK P1. Tilbakemeldingene var utelukkende positive. Mange syntes jeg var modig og flere hadde selv skuffen full av kanaliseringer som de holdt hemmelige, selv for sine nærmeste. Jeg holdt foredrag med opplesning fra tekstene i Lillehammer Forum i samme periode. Gudbrandsdølen/Dagningen skrev nøytralt og respektfullt om det etterpå.

Vi blir stadig flere som forholder oss til og beskjeftiger oss med de forskjellige aspekter innenfor dette enorme feltet, og vi håper, og ser også, at verden åpner seg stadig mer for alle de usynlige virkelighetene og alt det gode de bringer med seg. •

På neste side kan du lese et utdrag fra kanaliseringene fra Märtha.

Hvor ble Gud av? - Våre kvantesprang

**Denne artikkelen er kanalisert fra
avdøde Kronprinsesse Märtha
gjennom Mona Helen Saastad.
Se forrige artikkel for mer informasjon
om hvordan denne kontakten oppstod.**

Alle illustrasjonsfoto i denne artikkelen er © Colourbox.no

Kjære elskede barnet, søster i sjel og sinn, ungen vår der nede på jordens overflate!

Hvor er det mange såkalte grusomheter som kommer for dagen i disse dager. Verden vil bli vekket, på ny, igjen og igjen skal dere vekkes, for dere har sett det før og dere vil snart forstå at slike grusomme historier, som dere sier, de vil alltid repetere seg og repetere seg stadig oftere inntil dere forstår at dere må velge side, både mentalt og i en praksis, - i en praksis i handlinger og manifesteringer av dere selv som vese-

ner som vil noe annet og bedre for mennesker og jorden som helhet.

Dere er mange som undres i tiden nå om det i det hele tatt finnes noen Gud og noen God Vilje bakom alt. For slik verden nu er, kan det synes som om

dere på mange måter er forlatt av Den Gode Vilje eller en overordnet kjærlighet. For hvordan kan Kjærligheten, Den Gode Viljen, ja alt hva dere kan kalle det, la alt dette skje, spør mange seg som tviler og ikke forstår. Det er ikke til å undres over at dere ikke forstår dette idet dere ennå ikke alle sammen helt har fattet at det er resultatene av deres egne frie viljer dere ser rundt dere, i deres små private liv, i de noe større samfunn rundt dere og på jorden som helhet. Det skyldes intet fravær av noen god Gud og det er ingen vond vilje som ønsker dette for jorden og dens beboere.

Den store overordnede viljen, - Kjærligheten som alt er skapt av og i og på grunn av, som også skapte menneskene med sin frie vilje, - denne viljen og kjærligheten er fortsatt tilstede for dere alle, OM DERE VELGER DET SELV ved å gjenskape denne gjennom deres ferd på jorden.

Det finnes ingen overordnet vilje eller kjærlighet eller skaper som vil intervensjonere og blande seg inn i deres gjøren og laden generelt sett. I den forstand betraktes dere ikke som barn, men som voksne som handler ut i fra egne bestemmelser og må ta konsekvensene av disse. Selv om dere alle i en forstand er Guds barn, så er det ingen overstyring fra Hans hold når det gjelder deres viljer og handlinger.

Det er vanskelig for svært mange å begripe og mange mister sin tro i tider som disse når stadig mer av det onde kommer frem og brukes som bevis

”Det finnes ingen overordnet vilje eller kjærlighet eller skaper som vil intervensjonere og blande seg inn i deres gjøren og laden generelt sett. I den forstand betraktes dere ikke som barn, men som voksne som handler ut i fra egne bestemmelser og må ta konsekvensene av disse.”

på det motsatte, - at det ”finnes ingen Gud”, jeg hører dere sier det. Vi hører det alle sammen og i disse tider er vi mange som arbeider på denne måten for å prøve å få dere til å forstå at det som foregår på jorden er selvsagt, av dere selv.

Det kreves et kvantesprang i mentalitetsendring og tankeendring for at dette kan endres. Slike kvantesprang foregår over alt, dere kaller det også paradigmeskifter. Plutselig en dag, er det som et lys går opp for noen eller en og da er det allerede gjort eller skapt - dette nye som kom etter paradigmeskiftet. Slike skift forekommer ofte på det individuelle plan og det er på dette plan eller nivå jeg nå henvender meg til dere. For det hjelper aldri å ha en regjering eller et styre eller styresmakter som trer

foregår i år totusenogfire for eksempel, ja, det er forferdelig sier dere, at dette kan skje igjen!

Når det gjelder naturen og dens forandringer, sier dere likedan nesten og skyl-der på sykluser og endringer som om de var fenomener som oppstår ut av intet eller av den blå luft. Jordens naturkref-ter er helt i samsvar med all den nega-tive energi som den har blitt og fortsatt utsettes for.

Og dere straffer og bedømmer herskere og krigere og terrorister og det er i en forstand både rett og riktig å vise at slikt ikke aksepteres. MEN, hva hjelper den-ne straffen, hva har alle slike straffer hjulpet? For det skjer jo igjen og igjen, på andre steder og på litt andre måter, men det samme skjer. Er det ikke på

tespranget og utfordringene for jordens beboere i dag. Det er fullt mulig å styre seg selv utifra sin egen og en felles vilje til å gjøre det beste, til å være i kjærlig-het og til å handle i kjærlighet.

Kjærligheten er et vanskelig ord for dere mennesker generelt. Det er mange hull i deres forståelse av hva kjærlig-het er og ofte brukes ordet som en slags kjærlighet på pinne som man kan suges på for å få trøst, noe søtt i sitt liv.

Kjærligheten er en uendelig og helbre-dende kraft som kun avler kjærlighet.

Kjærligheten er en overvinnelse av seg selv til det i seg selv som kun ønsker å være og skape i kjærlighet.

I kjærlighet forstår man det gode i alle

”Dere ønsker alle sammen, innerst inne, å leve i fred, harmoni og kjærlighet. Kjærlighet for dere selv og for hverandre og for alt som lever og gror.”

regler og påbud nedover dere som dere kan være uenige i. Om en tid, i en frem-tid som kanskje noen av dere nulevende vil erfare, vil slike mønstre være det dere kaller gammeldags.

Det er utifra den enkelte, - alle dere enkeltindivider at forandringen må finne sted. Det er ikke dermed sagt at alle vil komme samtidig, men i et større perspektiv så kan man nesten si at det vil inntreffe en forandring som dere vil kalle plutselig. For verden og dere vil se så mange hendelser av forskjellig art som raskt og overraskende vil kunne snu deres tankegang for dere vil da for-stå at jorden og dens beboere ikke kan overleve med den tankegangen og den forståelsen de aller fleste av dere har i dag.

Dere ønsker alle sammen, innerst inne, å leve i fred, harmoni og kjærlighet. Kjærlighet for dere selv og for hveran-dre og for alt som lever og gror. Sam-tidig tror dere nå at dette ikke lar seg gjøre, fordi som dere sier: Se på verden, som for dere er jorden, se hvor forfer-delig alt er. Se hva de gjør, se hva som

tide å tenke gjennom hva jorden har lært av alle straffene? Hvem har lært dere å straffe? Gud straffer ingen, Jesus, hans medarbeider for deres kultur, straffet heller ingen syndere. Det med å straffe er en stor misconception på hele jorden. På et noe høyere nivå enn det rent umid-delbare, bidrar det kun til å re-skape det negative. Se på barn som straffes mye og ofte, hva skjer med dem? Hva skjer med alle dem som skades fysisk og psy-kisk med overgrep av forskjellig art? De blir skadet og derefter blir de selv skadere. Og jeg hører koret fra alle dere som ikke forstår hvordan mennesker og jorden skal være om man ikke straffer dem som forsømmer seg. Det er ikke vanskelig for meg å forstå hvor vanske-lig dette er for dere å forstå.

Men alt negativt som produseres eller aktiveres og rettes mot andre, vil alltid komme tilbake i en eller annen forstand. Det vanskeligste å lære å forstå er at det kan være så meget bedre å tenne et lys enn å forbanne mørket. På denne måten er det å sende lysets tilgivende tanker til alle som begår urett et bidrag til fred og forsoning. Det er dette som er kvan-

og ønsker kun å se det og bærer derfor ikke nag.

I kjærlighet straffer man ingen, i kjær-lighet tar man de villfarne til sitt bryst og lar dem smake, for slik vekker man til kjærlighet og holder dens ild vedlike i eget bryst.

Kjærlighet er et stort arbeid i overvin-nelse av mindre betydningsfulle deler av dere selv.

Kjærlighet er å se alt som det er uten fordømmelse og trykke alt til sitt bryst i kjærlighetens eksempel.

Slik smitter kjærligheten, kun ved hand-linger i kjærlighet kan ens neste få den søte smaken som han mistet i seg selv.

Når man er kommet til kjærlighet er alt så uendelig enkelt fordi kjærlighet er det eneste som gjelder og er. I kjær-ligheten er man oppfylt av kjærlighet og i kjærligheten er man endelig kommet hjem.

Hilsen Märtha